

ustoupiti z jízdní dráhy na chodník, třebaže jde o málo frekventovanou vedlejší ulici, a že k tomu měla dosti času vzhledem k mírné rychlosti a vzdálenosti auta. Neodporuje spisům, že odvolací soud nazývá kraje ulice chodníkem, ač jde jen o pásy ulice oddělené jen rigolem, poněvadž nevhodné pojmenování nemá věcného významu a slouží jen k označení bezpečného místa, kam žalobkyně z jízdní dráhy mohla ustoupit. Že z přílehlých otevřených vrat pivovaru jí hrozilo nebezpečí vyjetím vozidla, není dokázáno a není také dokázáno, že mohla ustoupit právě jen v místech, kde jsou vrata; byl proto její zavčasný ústup z jízdní dráhy snadno proveditelný, i když vedla na provázku malého psa, kterého přece musila býti s to ovládnouti. Nelze proto žalobkyni spoluzavinění na úraze zprostiti. Avšak v uvážení, že jde o 78 let starou a slaboučkou osobu, jejíž postřeh není tak bystrý a vnímání tak rychlé, jako u průměrného člověka v plné tělesné a duševní síle, a v uvážení, že řidič, ač věděl, že žalobkyně na prvé výstražné znamení nereaguje, jel v dosavadním směru dále a zatroubil na ni po druhé na mnohem kratší vzdálenost a tím ji zřejmě ulekl, byla míra jejího spoluzavinění stanovena na polovici a bylo proto podle § 2 odstavec (4) zákona o provozu silostrojů uznáno na polovici jejího nároku.

Čís. 12565.

Není zmatkem podle § 477 čís. 4 c. ř. s., byla-li straně uložena záloha na znalce v nepřiměřené výši.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1933, Rv I 523/33.)

Žalobě o zaplacení peněžité pohledávky bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c. Nejvyšší soud uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Není tu vytýkaného zmatku podle § 477 čís. 4 c. ř. s. (§ 503 čís. 1 c. ř. s.), který vidí dovolatel v tom, že mu odepřeno vlastně právo tím, že mu byla uložena záloha na znalce v nepřiměřené výši, neodpovídající jeho majetkovým poměrům. O řečeném zmatku lze totiž mluvit jen tehdy, pakli straně nezákonným postupem byla odňata vůbec možnost před soudem projednávat, nikoliv však i tehdy, pak-li strana je toliko při jednání před soudem omezena potud, že to může míti vliv na způsob a rozsah jednání.

Čís. 12566.

Vada, že byl proveden důkaz o okolnostech, o nichž nebyl připuštěn, byla zhojena opomenutím výtky podle § 196 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1933, Rv I 586/33.)

Směnečný platební příkaz byl ponechán v platnosti s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c. Nejvyšší soud uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h :

Vadnost odvolacího řízení a zároveň nesprávné právní posouzení věci spatřuje dovolatel v tom, že odvolací soud nebral v úvahu jeho námitku, vznesenou v písemných směnečných námitkách, že žalobkyně mu dávala peníze za účelem nedovoleným a nemravným, ba trestným, že proto nemůže ve smyslu § 1174 obč. zák. žádati zaplacení směnečné částky, že odvolací soud z moci úřední nezjistil závažnost této námítka a v odvolacím rozsudku poukázal jen k tomu, že dovolatel měl mimo písemné námitky uplatňovati tuto námitku při výslechu stran dne 7. října 1932. Výtka tato však není opodstatněna. Jest pravda, že žalovaný ve směnečných písemných námitkách popíraje, že žalobkyni něco dluhuje, tvrdil mimo jiné, že mu nic nepůjčila, nýbrž, že mu darovala částky, když s ní udržoval milostný poměr a jej dary těmi přiměla k tomu, že porušil věrnost manželskou. Soud první stolice sice podle průvodního usnesení ze dne 7. října 1932 důkaz výslechem stran nabídnutý o těchto okolnostech nepřipustil, nic méně při provádění jeho o jiných okolnostech dožádaným soudem k dotazu právního zástupce žalobkyně tato prohlásila, »že není pravdou, že žalovanému obnos 25.000 Kč, na něž zní směnka, darovala za milostný poměr jeho k ní«, kdežto žalovaný, byv jako strana slyšen, udal, že mu žalobkyně »dala co dar za milostné poměry k ní obnosy, které on si vybral z vkladních knížek«. Byl tu tedy ve skutečnosti proveden důkaz o okolnostech, jež nebyly předmětem průvodního usnesení, což však žádnou ze stran nebylo po rozumu § 196 c. ř. s. vytýkáno.

Čís. 12567.

Pokud povolení prozatímního opatření, jímž společník veřejné obchodní společnosti má býti zmocněn, by vedl jménem společnosti vylučovací spor, nevádí, že se navržené opatření v podstatě kryje s návrhem žaloby navrhovatelem zároveň podané.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1933, R II 132/33.)

Rudolf P., společník veřejné obchodní společnosti P. a S., navrhl proti druhému společníku S-ovi povolení prozatímního opatření zmocněním, by mohl jménem veřejné obchodní společnosti P. a S. vésti Dr. Ř. vylučovací spor proti bance M. Soud první stolice prozatímní opatření povolil, rekursní soud návrh zamítl. D ů v o d y: V žalobě, jež tvoří základ navrženého zatímního opatření, tvrdí žalobce, že veřejná obchodní společnost P. a S. má za Josefem D-em pohledávku asi 600.000 Kč a že si na tuto pohledávku, patřící firmě P. a S., vymohla banka M. pro svou pohledávku za žalovaným Františkem S-em 150.000 Kč s přísl. exekucí zabavením a příkázáním k vybrání podílu na pohledávce příslušející prý Rudolfu P-ovi a Františku S-ovi proti Josefu D-ovi ve výši asi 300.000 Kč. Žalovaný namítá, že žalobcovo tvrzení není správné, jelikož banka M. nezabavila pohledávku firmy P. a S., kterou tato firma má proti Josefu D-ovi, nýbrž zabavila jen pohledávku, která přísluší žalovanému S-ovi proti Josefu D-ovi v neznámé výši, a dále podíl žalovaného na této pohledávce. Zda tvrzení žalobcovo je správné, nemůže rekursní soud přezkoušeti, jelikož mu nebyl předložen